

Bloody Mary¹

Við hittumst á hverju föstudagskvöldi klukkan sjö á *happy hour* á bar við San Martín-götu. Leiðir okkar lágu saman fyrir tæpu ári þar sem við skoðuðum geisladiska í Zivals-búðinni á horni Callao- og Corrientes-götum. Við kynntumst þó fyrst fyrir rúmum tíu árum þegar við stunduðum nám í félagsfræði við háskólann og urðum góðir vinir síðustu þrjú árin. Við hittumst ekki aftur fyrr en þennan dag í plötubúðinni. Við heilsuðumst eins og við hefðum hist í gær. Samstundis mynduðust þægileg kunnuglegheit á milli okkar og okkur leið eins og vinirnir sem við höfðum verið í skólanum. Ólíkt flestum karlmönnum sem ég þekki hafði hann hvorki bætt á sig aukakílóum né misst hárið á þessum árum. Við vorum bæði skilin. Hann fyrir fjórum mánuðum við kærustu sína til margra ára og ég fyrir sex mánuðum við manninn sem ég varð ástfangin af. Daginn sem við hittumst gengum við niður Corrientes-götu og töluðum við-stöðulaust. Við reyndum að vinna upp tímann sem við höfðum ekki hist og gátum ekki munað af hverju. Áköf sögðum við hvort öðru hvað á daga okkar hefði drifið. Þannig fór að við settumst niður á bar við San Martín-götu og fengum okkur kaffi, hvern kaffibollann á fætur öðrum. Þegar við kvöddumst ákváðum við að hittast á *happy hour* næsta föstudag. Með þeim óformlega hætti var lagður grunnur að vikulegum fundum okkar.

Eftirsjá einkenndi fundi okkar frekar en erótískur eða rómantískur undirtónn. Við hittumst til að drekka. Við vorum bæði vængbrotin og biðum eftirvæntingarfull þessara föstudagseftirmiðdaga, þar sem við veltum okkur til skiptis upp úr eigin óhamingju og sambands-slitum. Ég held að okkur hafi fallið vel að velta okkur upp úr óförum

1 Cristina Civalé, *Microfelicidad y otros relatos*, Buenos Aires: Milena Caserola, 2013, bls.331–339.

okkar, að kvarta eins og þessi síendurtekna saga væri hinn eini sanni drifkraftur lífs okkar. Það var afsökun fyrir því að hlusta á óþreytandi raddir okkar tjá sömu orðin, sömu réttlætningar. Það var betra en að tala við sjálfan sig úti á götu eða fyrir framan spegilinn. Annað skipti ekki máli. Við spurðum einskis, hvorugt okkar dirfðist að gagnrýna eða spyrja hver bæri ábyrgð á því sem gerst hafði. Við töldum það sjálfgefið að við værum fórnarlömb duttlungafullra ör-laga sem hefðu látið reiði sína bitna á okkur og tveir af útsendurum þeirra hefðu eyðilagt líf okkar.

Venjulega drukkum við tvær umferðir á *happy hour* og okkur líkaði hugmyndin um að prófa mismunandi drykki. Fyrir skilnað var hvorugt okkar vant að drekka annað en miðlungsdýr vín, svo fundirnir snerust um að sefa sorgir okkar í fínum kokteilum.

Feimnin rjátlaðist af vini mínum í seinni umferð *happy hour* og þá rifjaði hann upp fyrir mér í smáatriðum, næstum eins og hann væri að endurupplifa augnablikið, kvöldið sem hann kom heim til sín og öll raftækin voru horfin, allt frá skröltandi örbylgjuofninum sem þau fengu í brúðargjöf til glænýja sjónvarpsins sem hann var enn að borga af. Á stofuborðinu fann hann skilaboð skrifuð með áberandi rauðu bleki á nýlegt yfirlit yfir sameiginlega bankareikninginn, sem undirstrikuðu hin óvæntu sambandsslit. Á bakhlið yfirlitsins las hann texta með upphrópunarmerkjum sem hann túlkaði sem skipun. Þar stóð að hann ætti ekki að leita hennar, honum ætti ekki að detta það til hugar, því að á þessu augnabliki væri hún komin langt í burtu og sæi glottandi fyrir sér andlit hans. „Tíkin stal öllu frá mér“, hrópaði hann á þessu augnabliki sögunnar og bætti því við niðurbrotinn og snöktandi að þennan dag hefði úrslitaleikur Libertadores-deildarinnar farið fram. Hann bætti við að sökum þess að hann var óvænt yfirgefinn og umfram allt vegna sjónvarpsleysis, varð hann að horfa á leikinn á reykfylltum bar – á þeim tíma var enn leyfilegt að reykja á börum – og aldrei gleymdi hann að bæta við hversu mikið hann hataði tóbaksreyk.

Hann var kominn á fjórða drykk og með tilþrifum sagði hann síendurtekið sömu söguna. Það var ekki fyrr en að við kvöddumst með fólkskum kossi á kinnina, að mér tókst að segja mína sögu, segja honum – eða öllu heldur endurtaka – að ég hefði loks haft hugrekki til að yfirgefa manninn minn þegar hann braut á mér vinstri úln-

liðinn í þriðja skiptið. Hann tók þá hönd mína, þá sem hafði brotnað þrisvar sinnum og kyssti hana eins og heiðursmaður. Að því loknu skildu leiðir og við fórum að telja niður dagana til næsta *happy hour*.

Tilviljanakenndri röð atburða var þó hvergi nærri lokið. Á fjögurra daga tímabili misstum við bæði vinnuna. Hann hjá ráðgjafafyrirtæki þar sem hann hafði starfað í rúm tíu ár og ég á mannauðsdeild rannsóknarstofu. Fyrirtækið framleiddi ýmsar vörutegundir en var frumkvöðull í framleiðslu mangósjampós. Þó að það hafi ekki verið góðar fréttir að missa vinnuna á okkar aldri – við vorum næstum fertug – hættum við ekki okkar *happy hour* helgisið. Við hættum einungis að hittast á barnum á San Martín-götu og fórum að hittast heima hjá okkur. Við skiptumst á, einn föstudag heima hjá honum, annan heima hjá mér. Hann átti hugmyndina. „Til þess að spara“, lagði hann til, og þar sem mér fannst það ekki svo vitlaust, samþykkti ég umyrðalaust.

Þetta kvöld hittumst við heima hjá mér. Þetta var ekki bara einhver dagur. Við fögnuðum föstudagsfundum okkar til hálfis árs og af því tilefni ákvað ég að útbúa nokkra *Bloody Mary*-drykki, drykkinn sem innsiglaði þennan helgisið sem fundir okkar voru.

Ég fletti uppskriftinni upp á netinu og gætti þess að hún væri sú rétta: vodka, kældur tómatsafi, skvetta af sítrónusafa, önnur af Worcestershire-sósu, nokkrir dropar af Tabasco, örlítið af salti og cayenne-pipar. Á meðan ég kannaði hvernig ætti að blanda drykkinn komst ég að uppruna hans. Nafnið var kennt við Maríu Tudor, dóttur Hinriks VIII, og blóðugar ofsóknir sem hún háði á Englandi gegn hverjum þeim sem ekki var mótmælandi. Ég fann líka mismunandi og hrollvekjandi útgáfur sem tengdu nafn drykkjarins við djöfullegar þjóðsögur, fullar af skelfingu og dauða, þjóðsögur sem ráðlögðu meðal annars að segja ekki „Bloody Mary“ fyrir framan spegil vegna þess að það eitt kallaði fram djöfulinn. Mér fannst þetta hlægilegt. Engu að síður, til að forðast yfirnáttúruleg óhöpp, ákvað ég á síðustu stundu að útbúa suðurameríska útgáfu drykkjarins. *Bloody Mary* með tekíla í stað vodka og án áhvílandi bölvunar. Tekíla var ekki til í áfengisbirgðum mínum og þótt stuttur tími væri til stefnumótsins varð ég að fara og kaupa tekíla. Það var ekki auðvelt að finna flösku af Los Valientes. Ég fór í þrjár verslanir og fékk tekílað svo að lokum í verslun sem var í fjörutíu mínútna akstursfjar-

lægð frá heimili mínu. Ég kom til baka rétt tímanlega til að útbúa drykkina. Ég hellti réttu magni af tekíla í hristarann, bætti við Tabasco, sítrónusafa og dropum af Worcestershire-sósu, stráði ögn af salti yfir og þegar ég ætlaði að leggja lokahönd á drykkinn með örlitlum pipar, rann hristarinn til og skall í gólfíð á sama augnabliki og vinur minn hringdi dyrabjöllunni. Ég reyndi að vera róleg. Ég andaði djúpt, sagði við sjálfa mig að ég myndi bæta úr þessu fljótlega og fór niður til þess að opna dyrnar. Ég sagði honum að fara upp í íbúðina og lofaði honum að ég kæmi aftur innan fimm mínútna. Án nokkurra útskýringa – sem hann bað annars ekki um – skildi ég hann eftir við lyftuna á meðan ég hljóp í búðina handan við hornið til að kaupa pipar, bara einhvern pipar.

Ég var komin til baka innan fjögurra mínútna. Hann var að skoða bækurnar mínar, við brostum hvort til annars án þess að segja nokkuð og ég fór inn í eldhús til þess að ljúka við undirbúninginn og setti glösin sem ég hafði keypt daginn áður á bakka. Á meðan ég síslaði þetta, bárust einkennilegar raddir úr stofunni. Ég gat ekki greint hverjum þær tilheyrðu. Í eina sekúndu hugsaði ég um djöfullega bölvun en vísaði þeirri hugsun strax á bug og ákvað að trúa því að það sem ég heyrði bærst frá nálægri íbúð.

Ég setti glösin á bakkann, skildi eftir fullan kokteilhristara og bjó mig undir að fagna loksins afmælinu okkar. Um leið og ég gekk út um eldhúsdyrnar efaðist ég ekki lengur. Raddirnar komu í raun úr stofunni, nánar tiltekið úr sjónvarpinu, frá íþróttafréttamanni sem lýsti fótboltaleik með tilþrifum.

Ég horfði hissa og spyrjandi á hann en hann skynjaði það ekki vegna þess að augu hans voru límd við sjónvarpið.

Ég lagði bakkann frá mér á sófaborðið.

– Usss, usss, usss – hreytti hann út úr sér pirraður.

Ráðvillt og án þess að hafa áætlun um það hvernig ég ætti að bregðast við hegðun hans tókst mér að ná fjarstýringunni sem var við hliðina á honum í stólnum. Hann teygði hönd sína ósjálfrátt í átt að hönd minni – þeirri sem hélt á fjarstýringunni – og, sneri hana af svo miklu afli að ég æpti af sársauka og fjarstýringin féll í gólfíð. Það var vinstri höndin, sú sem hann var vanur að kyssa eins og herramaður. Ópið rann saman við langvinnt og ósvífið öskrið í honum vegna marksins sem var skorað. Þegar fagnaðarlátunum lauk tók hann upp

glasið sitt til að hefja helgisiðinn, og kvarta muldrandi eins og alltaf. Ég stóð upp úr stólnum, gekk að sjónvarpinu og slökkti á því með ómeiddu hendinni.

– Farðu – skipaði ég honum, á meðan ég sótti fjarstýringuna af gólfinu. Ég þrýsti á hnappinn til þess að athuga hvort hún virkaði eftir fallið. Kveikti, slökkti, kveikti og slökkti aftur. Hún virkaði fullkomlega. Það var eins og hann væri að bíða og sjá hvort fjarstýringin virkaði eða hvort ég myndi hafa kveikt á sjónvarpinu, vongóður um að ég hætti athugun minni svo hann gæti staðið upp og kysst slasaða hönd mína. Ég leyfði honum það ekki. Mér virtist augljóst að helgisiður okkar hefði fengið skyndilegan endi.

– Farðu – endurtók ég með ákveðinni röddu, án nokkurrar gremju.

Þá fyrst fór hann, tómlátur. Með gagnkvæmu tómlæti heyrði ég varla þegar hurðin lokaðist, útbjó íspoka og hugsaði ekki um hann aftur. Ég drakk hægt og rólega allan *Bloody Mary*-drykkinn sem ég hafði útbúið, naut hans í hægindastólnum mínum á meðan ég strauk úlnliðinn.

Ég var hvorki sár né hissa. Hvorki á honum né á mér. Þeir voru hver öðrum líkir. Það blasti við. Annað skipti ekki máli.

Ég fann ekki mikið til í hendinni. Ég þurfti því ekki að huga að endurhæfingu vegna fjórða beinbrotsins og það var, frekar en nokkuð annað, raunverulegur sigur.

Hólmfríður Garðarsdóttir þýddi úr frummálinu